

LES 4 - INVLOEDEN EN SFEREN

Als u hier op aarde hoort dat er nogal veel invloeden van buitenaf (uit de kosmos) uw aarde beroeren en dat dit vele invloeden en inwerkingen teweeg zal brengen, dan vergeet u over het algemeen u daarbij te realiseren dat dit niet alleen kan gelden voor uw eigen wereld. Het geldt voor alles, wat nog met de aarde is verbonden. Daarom wil ik vanavond trachten u iets duidelijk te maken over die sferen en de invloeden ervan niet alleen op de aarde maar juist in al die gebieden, welke met de aarde zo onmiddellijk verwant zijn.

Wanneer u overgaat, leeft u nog voortdurend met een bewustzijn, dat is gevormd door een leven op aarde. En zelfs wanneer u de vormwerelden gaat verlaten, zal uw eigen activiteit en uw mogelijkheid van werken nog voor een groot gedeelte door de aarde, dus door de wereld worden bepaald. Er is dus een sterke verwantschap tussen uw eigen wezen en die materiële wereld, waarin u ervaringen opdeed en waartoe u in feite toch niet helemaal behoort. Het zal u duidelijk zijn, dat dit niet mogelijk is, zonder dat er een zekere harmonie bestaat tussen de geest en de materie; de materie van uw eigen wereld wel zeer in het bijzonder. Deze harmonie nu betekent een afgestemd zijn.

Als er een invloed komt, die de aarde met al wat daarop en daaromheen bestaat beroert, dan is het dus heel waarschijnlijk dat dit ook u in uw sfeer iets te zeggen heeft. Indien de wereld sterk reageert op een invloed die uit de kosmos komt, dan zult u dit in uw eigen wereld moeten gewaar worden; dus in de sfeer, waarin u vertoeft, is de aarde en haar wijziging kenbaar. En dat betekent een wisselwerking tussen de sferen en de wereld, waartoe u behoort. Nu wil ik dit allereerst graag schetsen van uit het standpunt van iemand, die in Zomerland leeft.

Zomerland is een vormenwereld, die weliswaar gaat van een praktisch veredeld materieel bestaan tot een grotendeels geestelijk bestaan, waarin vorm, alleen nog een uitdrukkingswaarde heeft, maar waarin toch alles wat met de wereld in verband staat sterk meespreekt. Herinneringen uit het verleden vormen heel vaak het beeld van de wereld waarin je leeft. Deze sfeer is dus wel in zeer sterke mate gevoelig voor alles wat er uit de kosmos komt.

Stel nu, dat er op aarde een oorzaak-en-gevolg-werking wordt verscherpt. Dan zal ik in Zomerland ontdekken dat mijn herinneringen, die delen zijn van de wereld waarin ik leef, plotseling gaan veranderen. De gevolgen worden ook daar sterker kenbaar. En wanneer ik alleen droom van een lente, dan zal ik tot mijn verbazing ontdekken, dat opeens door die lente heen iets van een zomer, van een herfst en van een winter kenbaar wordt. Er is dus een grotere kenbaarheid van het geheel. En waar oorzaak-en-gevolg voor u alleen een versnelling van gebeuren betekent, zal het voor Zomerland altijd weer een grotere gelijktijdigheid van gebeuren inhouden.

Nu leeft de geest in het Zomerland met een zekere belangstelling voor de wereld. Je hebt er mensen achtergelaten, die je dierbaar zijn; je hebt bepaalde verplichtingen gehad; je hebt misschien een taak volgens je eigen ideeën nog niet afgemaakt; je voelt je misschien genoopt om van uit het Zomerland voor de mensen op die wereld in het algemeen iets te doen. En dus keer je regelmatig naar die wereld terug. Normalerweise heb je wel een ietwat groter overzicht en een wat grotere kennis dan de mens in de stof, maar aan de andere kant is de tijd voor jou een gesloten gordijn. En oorzaak-en-gevolg-werkingen kennen zoveel varianten dat van een grotere zekerheid eigenlijk geen sprake kan zijn. Een beter doorzicht, ja. Maar een zekerheid, neen.

Nu komt daar opeens een invloed, die de oorzaak-en-gevolg-werkingen versterkt. Dat wil zeggen, dat elke situatie op aarde, die ik mij realiseer, plotseling al haar fasen (d.w.z. de fasen daaraan voorafgaande, de daarop volgende fase en de einduitwerking) kenbaar maakt. Door dit overzicht wordt het verschil van opvatting tussen Zomerland en de mensen in de stof veel groter. Je hebt plotseling ideeën, die helemaal niet meer stroken met een stoffelijke opvatting.

Je ziet plotseling consequenties, waar men die op aarde niet ziet en waar je ze in Zomerland normalerwijze misschien ook niet zou zien. Het resultaat is een verscherpt ingrijpen enerzijds, een poging om scherper en duidelijker invloed uit te oefenen en aan de andere kant van uit menselijk standpunt een grotere onredelijkheid van de geest, die optreedt.

Het zijn perioden, waarin je te maken krijgt met schijnbare tegenspraken, want in je eigen wereld (in het Zomerland) is het allemaal zo klaar en helder; je ziet alle dingen duidelijk. Indien de mensen zo voortgaan, dan kan het niet anders of dat zal ontstaan; en dat voert tot die en die ontwikkeling, waaruit de eindfase een duidelijk omschreven situatie wordt, die tevens weer het beginpunt is voor een volgende ontwikkeling. Je overziet het zo. Je kunt het misschien niet zo precies in tijd uitdrukken, maar je bent zeker van je zaak. En nu kom je met die zekerheid bij mensen, die dat overzicht niet hebben. Voor hen is zelfs de versnelling van oorzaak-en-gevolg iets, dat ze ternauwernood begrijpen. Het resultaat is, dat de afstand van begrip tussen Zomerlandsfeer en stofmens in wezen groter wordt en niet kleiner. Weliswaar is in Zomerland de activiteit groter en de neiging om op aarde intenser te helpen en in te grijpen feller, meer ogenblikkelijk dan te voren, maar dat ene begrip van aanvaarding ontbreekt.

U ziet dus, dat een kosmische invloed het leven in de sferen ook wel ergens beïnvloedt. Want juist wanneer je dit van uit Zomerland ontdekt, waar je je — u herinnert zich dat wel — de vorm denkt en werkt met beelden, met voorstellingen, met een soort veredeld replica van een stoffelijke wereld, dan kun je niet aanvaarden dat de wereld beneden nu opeens niet meer begrijpen wil of niet meer volgen wil. Je gaat dus feller optreden. Je gaat proberen nog scherper te formuleren. Je gaat proberen jezelf nog meer kenbaar te maken. Het resultaat is duidelijk. Voor de mens op aarde: een versterking van de fenomenen, die normalerwijze uit de Zomerlandsfeer en de daarmee verbonden gebieden tot de aarde komen, maar gelijktijdig een grotere onmogelijkheid voor de mensen op aarde om dat nu maar te aanvaarden of om daarin een zekere geborgenheid, een nieuwe zekerheid of een nieuw inzicht te vinden.

Zoals dat gaat met de Zomerlandsfeer, zo gaat het praktisch met alle werelden. Want elke wereld van de geest heeft nu eenmaal haar eigen kwaliteiten.

Zijn wij in een wereld van gecombineerde lagere en hogere trilling (wij noemen dat klanken en kleuren), dan kom je ook weer tot de conclusie, dat de verschillende harmonische elementen van de lagere trilling en de hogere trilling, die de eigen wereld beïnvloeden, scherper worden.

Het is alsof de kleuren nauwkeuriger worden omlijnd en of de klanken, die daarbij ontstaan, helderder zijn. Er is een verscherping van formulering, die zich op aarde, ook wel openbaart, maar daar ziet men dit niet zo. Men ondergaat het terloops en is zich maar half ervan bewust. Voor u is het uw hele wereld, die daar in wordt uitgebeeld. Het resultaat is, dat harmonie en disharmonie van uit die geestelijke sfeer veel duidelijker worden omschreven en dat ook hier begrippen van harmonie en disharmonie sterk gaan verschillen van die op aarde.

Een ingrijpen is er inderdaad; maar dat ingrijpen wordt niet meer bepaald, zoals in het verleden, in de eerste plaats door de behoefte van de wereld, maar zolang die invloed van uit de kosmos inwerkt, wordt het bepaald door het beeld dat die invloed in de geestelijke sfeer doet ontstaan.

Nu zien wij hierbij heel vaak ook werk dat op een openbaring lijkt. In een sfeer van klanken en kleuren heb je heel vaak een zeker leraarschap. Je hebt de bescherming van degenen, die overgaan; werk in sferen, die direct aardgebonden zijn, dus direct met de menselijke wereld verbonden. En in die werelden wil je nu de harmonie die je erkent duidelijk kenbaar overbrengen. Die harmonie is daar echter niet kenbaar en er ontstaat een antithese. Er ontstaat een zekere vorm van disharmonie. Zo kan men zeggen, dat de contacten met deze wat hogere geestelijke werelden voor sommigen aanmerkelijk worden versterkt — meestal ten gevolge van een bijna toevallige harmonische werking — en in andere gevallen ineens wegvallen. Voor de mens op aarde kan het dan lijken, of er hiaten zijn in het werk van de geest. Voor de geest kan het zijn, alsof er een absoluut onbegrip is voor alles wat ze proberen te zeggen.

De ervaringen, die je in die sfeer opdoet — ik heb dat zelf ook meegemaakt — zijn dan ook wel wat bevreemdend, totdat je de oorzaak gaat zien. Wat je eens als een volkomen duidelijke

boodschap naar de wereld bracht, wordt, nu plotseling in de ogen van de mensen geklets; toch zeg je precies hetzelfde. Je zegt het net zo duidelijk en net zo goed, maar er is iets tussen gekomen. Het begrip blijkt er niet meer te zijn. Je moet jezelf gaan aanpassen en wijzigen. De wereld verschilt echter veel meer van je eigen wereld dan voorheen. Je moet jezelf meer geweld aandoen om op de juiste manier te spreken en op de juiste manier op te treden. U zult ook wel weer beseffen, dat dit de nodige moeilijkheden met zich brengt.

Voor nog hogere werelden (de zuivere lichtwerelden) is de inwerking niet zo fel als voor de tot nog toe genoemde, want oorzaak-en-gevolg is in de werelden van licht eigenlijk al vastgelegd. Men heeft zich daar langzaam maar zeker gegroepeerd onder de Heren van de Straal, waartoe men behoort; en men heeft a.h.w. dat ene segment van harmonische bestrevingen opgezocht, waardoor men zelf tot het Al kan komen en daarin is oorzaak-en-gevolg nu eenmaal een vaste waarde. Wanneer ik zus handel, dan moet ik dat gevolg krijgen en dan moet ik daaruit weer op een bepaalde wijze de volgende oorzaak scheppen. Ik kan mij daaraan niet onttrekken, want mijn hele streven heeft nu één vast omschreven doel en de weg daarheen is voor mij praktisch rechtlijnig. En als de oorzaak-en-gevolg-werkingen nu scherper worden gedefinieerd, dan zegt mij dat niets. Ik zie precies hetzelfde, alleen misschien een ogenblik iets duidelijker.

Het resultaat is, dat juist deze zuivere lichtwerelden op aarde een grotere invloed kunnen gewinnen dan de lagere sfeer. Want degenen, die van daaruit naar de aarde gaan, borduren voort op hetzelfde stramien, waarop ze steeds al hebben geborduurd. Voor hen is er helemaal geen behoefte om de mens nu ineens aan te passen aan een nieuwe formulering, aan een scherper besef. Neen, voor hen blijft alleen de oude moeilijkheid bestaan: de mens op te trekken tot een begrip van hun eigen wereld; en dat hebben ze altijd gekend.

Het gevolg is, dat die hogere leringen — inspiratief en soms zelfs mediamiek — op aarde dus meer weerklank gaan vinden. Die weerklank voert ook hier dan wel tot het geven van raad, maar de raadgevingen zijn in tegenstelling tot de twee voorgaande sferen meer gebaseerd op de mens dan op de eigen lichtende wereld.

Er is een te grote afstand tussen de materie en de wereld van het gekleurde licht om nu maar eens eenvoudig je eigen inzicht, instelling en ideeën zonder meer naar de aarde over te brengen. Je bent dus gewend te vertalen, om aan te passen aan menselijk begrip. Wat dat voor de wereld inhoudt, is hier al meteen duidelijk:

Terwijl lagere geestelijke entiteiten — al behoren ze tot de lichte werelden — aan invloed verliezen en meer tot tegenstellingen, tot strijd schijnen te neigen, zien we dat juist de hogere entiteiten een juister begrip, een grotere geleidelijkheid van ontwikkeling a.h.w. gaan voorstaan en dat zij door hun begrip voor de mensheid in staat zijn inderdaad iets tot stand te brengen.

Daarboven ligt de wereld van het kleurloze licht, waarin de grote krachten, de grote Meesters zijn. Voor hen is die invloed in eigen wereld helemaal niet merkbaar. En dat is een nadeel, want daardoor kunnen ze zich vaak niet precies voorstellen wat er op aarde leeft. De opwindende disharmonieën zijn voor hen eigenlijk alleen maar theoretische waarden. En dus grijpen ze onwillekeurig terug naar datgene, wat ze zich uit hun eigen stoffelijk leven herinneren. Ze komen soms met een breedvoerigheid en een breedsprakigheid, die de mens in deze tijd niet ligt, de oude ideeën verkondigen, die wel degelijk passen voor deze tijd, maar die worden verkondigd op een manier, welke voor deze tijd niet meer aanvaardbaar is of ten hoogste alleen maar kan worden ondergaan. En dat is jammer.

Je zou zo graag juist van uit dat hoogste licht de volledige aanpassing aan de wereld zien. Er zijn enkele grote leraren, die dat wel tot stand brengen, maar de meesten van hen zijn toch niet in staat om een formulering te vinden, die ook rationeel tot de mens spreekt. Het denkvermogen van de mens moet terugtreden en daarvoor in de plaats komt de sfeer, die ze brengen. Een sfeer, die in heel veel gevallen voor hen, die met de Meesters harmonisch kunnen zijn, buitengewoon waardevol is, maar die niet is terug te vinden in het denkbeeld dat ze verkondigen. Velen op aarde zullen deze Meesters dan ook verwijten, dat zij zichzelf steeds

herhalen. Ze zijn een voortdurende herformulering van dezelfde gedachten, wanneer ze als leraar optreden. En dat is juist bij de oorzaak-en-gevolg-werkingen heel sterk.

Gelukkig hebben we van uit de kosmos niet alleen met die versterking van oorzaak-en-gevolg-werkingen te maken. We hebben op dit ogenblik nog steeds te maken met een versterking — ofschoon het op zijn laatste beentjes loopt — van gedachtenwerking, gedachteninvloed.

Nu is een gedachtenbeeld iets, wat in Zomerland concreet is. Wat je intens genoeg denkt, is zelfs een astrale vorm. Voor de Zomerland-geest is het een deel van een wereld, waarin je kunt wandelen en handelen zonder meer. Resultaat: De versterking van gedachteninvloed maakt het de Zomerlandsfeer mogelijk om op de menselijke gedachten scherp te reageren, beter en juister dan anders te beseffen wat er eigenlijk in die mens leeft.

Je zou ervan verwachten dat ze dan ook de juiste reacties tonen, dat ze voor de mensen waardevol worden in hun contact en mededeling. Dat is maar ten dele waar. Want vergeet niet, dat de mens zelf de wereld van zijn gedachten niet helemaal au serieux neemt. Wat de mens denkt — al is het nog zo intens — is voor hem niet helemaal werkelijk. Het wordt voor hem pas waar, als hij het heeft omgezet in een daad. En dat moge voor de mens volledig juist zijn, maar voor de geest is het alleen waar, als de gedachte bestaat. Het gevolg is, dat de geest uit Zomerland reageert op iets, wat voor die geest een feit is, maar wat voor de mens alleen maar een stelling of zelfs maar een dwalende gedachte is.

Die reactie zal ook bij de mensen enige verwarring stichten. Want zij zijn nu eenmaal gewend om alleen rekening te houden met de uiterlijke feiten of met de motieven, die ze zichzelf voorleggen en niet met de werkelijke motieven die hun gedachten beheersen. De Zomerland-geest neemt echter aan — dat ligt in de aard van het beestje, zou ik haast zeggen — dat al die gedachten voor de mens ook concreet zijn. Alweer een reden voor de mens om te zeggen, dat die geest toch ergens maar erg irreëel handelt en dat zij maar met heel eigenaardige conclusies en ideeën en voorstellingen komt aandragen. Jammer.

Wij vinden dat jammer, omdat juist die uitwisseling van gedachtenkracht — wij hebben het daarover wel eens meer gehad — voor de mens en voor de geest van zo buitengewoon groot belang zou kunnen zijn, indien er begrip was voor deze onderlinge situatie. Zolang dat er niet is, rijzen wederom de geschillen.

De daarboven liggende wereld van hogere en lagere trillingen komt er wat gunstiger af. Deze is nl. in staat om een groot gedeelte van de versterkte gedachten over te brengen naar het gebied van de hogere of lichttrilling; en dat betekent, dat op hoog niveau de intentie van de mens wordt verwerkt, terwijl de lagere trillingen van deze wereld zich nog steeds kunnen bezighouden met de feiten. Daardoor ontstaat er een beter begrip voor de verschillen tussen de denkwereld en de daadwereld van de mens en wordt er getracht om daartussen een brug te slaan. De harmonisering, die in deze wereld haast automatisch tussen lager en hoger gebied optreedt, wordt naar de aarde toe geprojecteerd. en voert daar voor de mens soms wel tot wat vreemde conclusies, maar over het algemeen toch wel tot raadgevingen, die inderdaad voeten op aarde hebben. Het zweeft niet. Het staat. Wanneer de geest uit de klank- en kleurwereld u een raad geeft in een periode als deze, dan kunnen wij er zeker van zijn, dat die raad een goede basis heeft, dat ze zin heeft en betekenis; dat ze niet alleen is gebaseerd op de gedachten, maar dat ze rekening houdt met de feiten van uw wereld en dat ze u ook helpt om in de praktijk verder te komen.

De zuivere lichtwereld ontbeert dit element en gaat ook weer op de gedachtenwereld van de mens in, maar zal niet proberen die gedachtenwereld als werkelijkheid te behandelen. Ze tracht slechts om haar meer harmonisch te maken.

De harmonieën, die in zo'n periode van de wereld van kleuren uitgaan, zijn voor de mens over het algemeen mooie theorieën. De doorsnee-mens zal zich afvragen: Wat moet ik er eigenlijk mee beginnen? Maar als er ook maar een kleine harmonisering van de menselijke gedachtenwereld tot stand komt, dan zal voor de mens vanzelf een zuiverder, een reëler handelen daaruit voortkomen. De invloed is dus kennelijk goed en vaak sterk

De Meesters reageren hierop alweer, zoals ze op die andere invloed hebben gereageerd, met een begrip voor hetgeen er plaatsvindt, maar vaak met het onvermogen om dit zuiver stoffelijk voor te stellen. Zij blijven voor de mens weer de theoretici, die een bijzondere sfeer kunnen brengen en die soms in deze periode bijzonder sterk met sfeer en gedachtenkracht weten te werken, maar die aan de andere kant soms dat praktische element ontberen waaraan de mens toch wel grote behoefte heeft.

U ziet, dat de werkelijkheid van het leven, die verdergaat dan de stoffelijke, soms een eigenaardig spel van haast verwarrende spanningen en wisselwerkingen veroorzaakt.

Laten we nu eens trachten om ons ook nog voor te stellen wat de invloed zou zijn van het gouden licht, dat tenslotte in dit jaar — zij het kort — weer tot uiting komt in de verschillende werelden, die daarop reageren.

Voor de mens op aarde is het hoofdzakelijk levenskracht, vergroting van energie. Misschien ook een zekere blijmoedigheid. Soms is het voor hem ook — dat moet ik erbij vertellen — een verscherping van zijn problemen, want hij gaat zijn energie over het algemeen niet alleen gebruiken in de positieve richting maar ook in de negatieve.

Zomerland ziet het gouden licht eigenlijk alleen maar als een zonneshijn, die sommige details dieper en rijker van inhoud en kleur maakt en voor het "ik" een gevoel van welbehagen schept. Zomerland zal in deze periode dan ook altijd proberen om vooral dit welbehagen aan de mens over te brengen; dus een gevoel van tevredenheid. Daarbij probeert men natuurlijk scherpe kritiek uit te oefenen op alles wat schaduw vormt en wat die zonnewerking in de weg zou staan. Het resultaat is, dat de uitlatingen uit Zomerland in deze periode voor de mens vaak nogal negatief klinken, omdat ze hoofdzakelijk bestaan uit kritiek. Een goedbedoelde kritiek, maar die toch ten doel heeft om de mens erop te wijzen hoeveel onvolmaaktheden er zijn. De mens, die niet begrijpt, dat dat is om hem die vitaliteit, die levenskracht, dit gouden licht meer deelachtig te doen worden, wordt er wel eens wrevelig onder en gaat zijn aandacht soms te veel op het negatieve richten met de gevolgen, die direct tegengesteld zijn aan de goede bedoelingen van de Zomerlanders.

De klank-en-kleurwereld ziet het gouden licht als een verdieping van eigen hogere frequenties. Het is, of het geluid zachter wordt, de kleur met alle pasteltinten die erin zijn lichtender, sterker. Het resultaat is, dat deze wereld tracht iets van eigen blijmoedigheid en rijkere schakering van leven en denken over te dragen en daarbij ook alweer wat minder de aandacht vestigt op het zuiver stoffelijke. Het zuiver stoffelijke — zegt ze — is eigenlijk van zo weinig belang. Het is de grote kracht, die wij innerlijk moeten ervaren. En daarin heeft men, zeker van uit deze sfeer, volkomen gelijk.

Maar de mens kan over het algemeen niet een sfeer of een kracht ervaren, zonder dat hij er ook praktisch iets aan doet. En zo wordt hij juist wat dit betreft vaak in het onzekere gelaten. Hij voelt, dat er iets moet gebeuren. Maar wat? Als die geest dat nu eens zou willen vertellen, dan zouden we verder zijn. Maar die geest kan dat niet zeggen. Voor haar is alles gezegd met dit geestelijk werk, met dit je instellen, dit aanvaarden van het hogere licht. En de daad is zo onbelangrijk; dat doet eigenlijk helemaal niet terzake.

Als men er desalniettemin op in wil gaan, dan zien wij heel vaak dat de nadruk, die wordt gelegd op de symbolische waarden van de stoffelijke mogelijkheden, het karakter krijgen van een beetje magie; en dat is ook voor de doorsnee-mens minder aanvaardbaar.

De zuivere lichtwereld kent alleen maar grotere krachten en groter vermogen. Zij is blijmoedig; en in haar blijmoedigheid openbaart ze zich meer. Er komen dus meer geesten uit deze wereld aan het woord dan normaal; en hun pogingen om iets tot stand te brengen (theoretisch en ook vaak praktisch) zijn intenser. De invloed — vooral via- suggestie en inspiratie — wordt groter en daardoor beroert deze wereld — zonder het misschien zelf te bedoelen — de menselijke daadwereld veel intenser dan de twee lagere werelden, die er eigenlijk dichterbij liggen.

De Meesters zijn in die invloed van licht vaak wat strenger volgens menselijk denken, omdat ze — geladen met een kosmische kracht nog duidelijker het kleurloze licht in zich belevende —

vergeten, dat voor een mens een schakering van zo groot belang kan zijn. Ze spreken dan wat men noemt: hard. Ze zeggen de dingen zonder er doekjes om te winden. Maar de mens houdt niet van de onverpakte waarheid en hij probeert haar weg te interpreteren; hij probeert er iets mee te doen. Het resultaat is dan ook heel vaak, dat de hoogste leringen minder invloed hebben dan juist de leringen uit het gebied van de wereld der kleuren.

Laten we nu uit deze paar beelden, die overigens ook voor het komende jaar actueel zijn, eens proberen conclusies te trekken t.o.v. de werkelijkheid, waarin u leeft en waaraan u zich tenslotte moet aanpassen.

Wij hebben geconstateerd, dat het begrip voor de zuiver stoffelijke omstandigheden, waaronder u leeft, veel kleiner is dan algemeen wordt verondersteld. Het zal u duidelijk zijn, dat u juist wat het stoffelijke betreft niet al te veel moet rekenen op geestelijke leiding. Degenen, die u moeten zeggen wat te doen en wat te laten, hebben immers geen zuiver inzicht in de werkelijke verhoudingen en de werkelijke betekenis van die dingen voor u.

Ga dus niet af op de zuiver stoffelijke waarden, die u van uit de geest worden gegeven. Probeer eerder de lering, die van uit de geest wordt gebracht voor uzelf om te zetten in iets, wat u zelf kunt hanteren. Dan zult u tot uw verbazing ontdekken, dat u vaak door eigenlijk in te gaan tegen een bevel dat u hebt gekregen net zulke goede resultaten krijgt of misschien betere dan door te gehoorzamen; en dat de harmonie met wat men een Meester, een beschermgeest of een geleider noemt niet altijd minder wordt. Integendeel, ze kan juist door die zelfstandigheid, die men op stoffelijk gebied toont, groter worden.

Het is wel belangrijk om daarmee rekening te houden, want in de grote werkelijkheid zijn wij persoonlijkheden. Wij behoren tot al die werelden, welke wij hebben opgesomd en waarschijnlijk nog tot heel wat daartussen, die we eenvoudigheidshalve maar hebben verwaarloosd.

Uw handelingen op aarde moeten de uitdrukking zijn van hetgeen in het Hogere bestaat, dat is waar. Maar het moet uw persoonlijke uitdrukking blijven, En zolang dat niet een persoonlijke uitdrukking wordt, is het waardeloos en heeft het geen betekenis.

Er zijn tijden geweest, dat de mens bepaalde dingen massaal kon uitdrukken, omdat hij toen nog veel sterker door geesten werd geregeerd, die zich stoffelijke opbouw en zuiver stoffelijke vorming ten doel hadden gesteld. Maar die tijd is afgelopen, je kunt dus niet meer terug naar het massale. Je kunt niet de gemeenschappelijke norm trekken voor de gehele mensheid: dat is er op het ogenblik in de geest, dus moet de mensheid zo handelen. Het is steeds van uit de geest ervaar ik dit of dat. Dat is voor mij voor een groot gedeelte wereldvreemd of theoretisch, maar de basis ervan kan ik in mijzelf terugvinden; en die kan ik voor mijzelf omzetten in een daad, die niet alleen een harmonie betekent met mijn eigen beperkte wereld maar met alle sferen en krachten, die eromheen liggen,

Dan hebben wij ontdekt, dat soms de ene sfeer, soms de andere, sfeer op aarde de grootste invloed heeft. We moeten er dus ook wel rekening mee houden, dat er tijden zijn dat een schijnbaar lagere sfeer voor de vorming van de wereld veel belangrijker is dan alle hogere sferen bij elkaar. Per slot van rekening, er is natuurlijk ergens een architect nodig; en die architect heeft zijn tekenaars nodig. Maar er komt een ogenblik, dat de gewone sjouwerman, die de stenen de stelling opdraagt, belangrijker is voor de voltooiing van het werk dan al die hogere.

Wij zijn dan misschien de metselaars wanneer wij op aarde zijn. Wij moeten de muren voegen. Steen na steen leggen. Wij moeten het harmonisch geheel vormen, dat ergens anders is ontworpen. Maar wij moeten steeds afgaan op de kracht, die nu voor ons de praktisch belangrijke is.

Een metselaar, die een architectonisch plan in zijn geheel begrijpt en die geen stenen heeft, brengt niets tot stand. De man, die alle stenen heeft en geen plan, brengt weinig of niets tot stand. Het is dus: op het juiste ogenblik met de juiste sfeer in harmonie komen. En daarbij kan hetgeen ik u heb verteld misschien een kleine handleiding vormen.

We kunnen het echter toch nog wel iets verder uitwerken, dunkt mij, door te zeggen: Op het ogenblik, dat van uit de geest zuiver stoffelijke bemoeiingen plaatsvinden, moet ik mij altijd afvragen, of ik daarmee zelf kan bouwen. Zo ik daarin voor mijzelf geen praktische mogelijkheid zie, zal ik mij moeten afvragen, of er een methode is om die praktische mogelijkheid te vinden. Is ook dat niet mogelijk, dan is die hogere leer, hoe goed bedoeld, hoe eerlijk ook, hoezeer uit het licht geboren voor mij als mens waardeloos. Wanneer ik een aantal impulsen en een hoeveelheid kennis en inspiratie heb gekregen, waarmee ik geen raad weet, dan moet ik die laten rusten. Het zijn bouwstenen. Wanneer het echter op een bepaald moment voor mij duidelijk wordt: dit is de weg, dan moet ik die bouwstenen gaan gebruiken. En met het gebruik van de verworven inzichten, kennis en ideeën moet ik dan ook nog met iets anders rekening houden.

Er is bovenaan altijd de grote lichtkracht. Uit die sfeer van kleurloos licht spreken tot ons de Meesters. Zij geven ons een algemene lijn, een richtlijn, langs welke we moeten werken. Die lijn bevat echter over het algemeen niet het gedetailleerde plan; ze bevat de sfeer, waarin wij moeten werken. En de wijze, waarop wij harmonisch samenwerken, de manier waarop wij voor onszelf een interpretatie vinden in de sfeer van hetgeen de Meester brengt, is buitengewoon belangrijk voor de aarde, voor het ego zelf en voor de aanpassing van dat ego aan de kosmische werkelijkheid. Maar het is de sféér, niet de woordelijke praktijk. Laten we ons daarop ook niet blind staren.

Dan wil ik ten laatste nog dit opmerken, dat we natuurlijk kunnen worden geconfronteerd met 4 of 5 verschillende plannen of schema's. Sommige daarvan zijn zeer ingewikkeld en eisen veel. Andere zijn zeer eenvoudig en eisen weinig. Als mens is het verstandig om van de eenvoud, van de eenvoudigste en kleinste mogelijkheid af te groeien naar de grootste. Het is pragmatisch onmogelijk onmiddellijk het grote te verwerklijken.

Ga uit van het denkbeeld, dat alle bemoeiing van de geest met de materie, elke poging om u te inspireren en kracht te geven voor u kan voeren tot de eenvoudige eerste stap; en dat de gevolgen daarvan, de realisaties daarvan voor u moeten voeren tot een verdere daarbij passende ontwikkeling. Maak niet de fout, dat wanneer die eerste stap naar uw idee niet juist uitvalt, u stopt of blijft wachten, totdat het beter gaat. Dat zal u zelden of nooit gelukken, indien dat inderdaad een werking is die mede van de geest uitgaat.

Neem ook uw mislukkingen in aanmerking. Neem ook uw eventuele teleurstellingen in aanmerking. Voeg deze bij elkaar tot de conclusie; het uitgangspunt voor een volgende actie.

Je hebt te maken met de grote werkelijkheid, die je maar ten dele kent. Uit die grote werkelijkheid worden zowel op aarde als in de sferen impulsen geboren, waarvan we de bron niet kennen.

Een uitzondering hiervoor is het witte licht, de grens van het verblindende licht, waarin dus die onbekende factor meestal wel bekend is. Voor ons echter, is er altijd het onbekende dat ingrijpt. De tegenwerking, het net niet gelukken, het geconfronteerd worden met het wonder of met de onbegrepen en haast onmogelijke tegenslag.

Wanneer wij die dingen zien, dan kunnen wij voor onszelf nagaan, dat de grote werkelijkheid dus waarden bevat, waaraan wij niet hebben gedacht.

Van uit de verschillende sferen komen tot ons denkbeelden. Die denkbeelden hebben alle een zekere inhoud, die voor ons belangrijk wordt, omdat ze ons confronteert met de wijze, waarop een kosmische invloed of desnoods het normale bestaan wordt gereflecteerd in een bepaalde geestelijke wereld. Waar echter het onbekende optreedt, moet als mens met het onbekende eerst rekening houden. Het onbekende is deel van de grote werkelijkheid; en die wordt — zeker in Zomerland en ook in de wereld van klank-en-kleur — nooit volledig overzien of beseft. Het onbekende is dus sterker dan de leer of de inspiratie, die u uit deze beide sferen bereikt.

Het onbekende heeft een wetmatigheid, die u misschien niet kunt herkennen in het eerste ogenblik, maar die bij een steeds weer optreden toch wel duidelijk maakt, dat u misschien een verkeerde richting kiest; dat er een gebrek is aan harmonie tussen uw denkbeeld van werkelijkheid en de grote werkelijkheid, waarin u leeft. Probeer dat op te heffen. En pas

wanneer u voor uw eigen gevoel daarin slaagt, kunt u weer proberen om de impulsen van deze sferen, zoals Zomerland en het dubbel-trillingsgebied (klank-en-kleur), te verwerken.

Alle hogere sferen gebruiken wij niet in de eerste plaats als daadbepalend maar altijd in de eerste plaats als gezindheid-bepalend. Het is onze intentie, onze mening, onze gezindheid, die belangrijk is; en deze wordt ons van uit de hoogste sferen zuiverder gegeven dan we ze op eigen wereld ooit kunnen vinden, zeker wanneer we nog in de stof leven. Laat ons die gezindheid hanteren om daarmee inhoud te geven aan de daden, aan de contacten tussen de verschillende sferen.

Nu wij zo hebben gesproken over de verschillende werelden en sferen onder kosmische beïnvloeding, moeten wij ons ook nog eens afvragen, hoe de werking voor de mens kan zijn naar die sfeer toe en van uit die sfeer naar de mens onder elke conditie; dus of er een kosmische invloed optreedt of niet. En dan stel ik:

Voor Zomerland geldt het mentale beeld vaak als beslissend voor de situatie, waarin de mens van Zomerland (de geest van Zomerland) zich bevindt. Het menselijk denken is het belangrijkste contactmiddel voor al datgene, wat behoort tot het vormkennend Zomerland. Omgekeerd zal van uit Zomerland de redelijke gedachte de enig juiste overdracht-mogelijkheid zijn naar de wereld toe. Het gehele contact dient op een redelijk of bijna redelijk vlak te liggen. Deze laatste uitzondering; het "bijna redelijk" maak ik omdat de mens in zijn denken ook niet altijd helemaal redelijk is en er dus bepaalde afwijkingen van de volledige logica in zitten. Deze bestaan uiteraard ook in Zomerland en zullen in contacten van daaruit dan ook tot uiting kunnen komen.

Wil de mens iets doen voor iemand in Zomerland, dan zal hij wederom moeten uitgaan van de redelijke gedachte. Hij zal een geest in Zomerland zeker iets kunnen geven, maar dan moet hij dit niet doen alleen maar op basis van een geloof of van een intuïtie. Neen, hij moet beredeneren hoe dit is te doen, En deze beredenering op zichzelf reeds, de doelstelling die hij voor zichzelf inneemt, is de overdracht naar Zomerland van al hetgeen hij tot stand brengt. De wisselwerking is hier dus zeer sterk en wordt bepaald door het mentale vlak.

Van uit een klank-en-kleur-wereld zal het al enigszins anders liggen. Hier zijn de hogere trillingen niet meer redelijk. Terwijl de lagere trilling (het z.g. klankverschijnsel) in deze wereld nog sterk verwant is met het menselijk denken en de menselijke logica, zien wij dat de hogere trilling eerder in overeenstemming is met geloof en vooral met emotie en emotionaliteit. De emotie nl. is in de mens een niet geheel begrepen, vaak spontaan optredend verschijnsel, waardoor het "ik" zijn harmonie ten aanzien van de buitenwereld wijzigt. Het is een onredelijke instelling, waardoor men tegenover de buitenwereld anders handelt dan redelijk aanvaardbaar zou zijn, enz. Voor het hogere is deze onredelijkheid, deze emotionaliteit vaak noodzakelijk.

Contacten, die van uit de klank-en-kleur-wereld naar de aarde toegaan hebben daarom over het algemeen — dat hebt u in onze Orde vaak kunnen merken — een redelijke achtergrond. Maar ze bevatten iets meer. Ze bevatten een zekere emotionaliteit; een geloofsvorm, die verdergaat dan de rede en die een aanname veronderstelt van mogelijkheden en toestanden, die redelijk niet aanvaardbaar zijn.

Het verschijnsel van de onredelijkheid kan een belemmering vormen, maar gelukkig heeft de mens in zichzelf voldoende onredelijke momenten en eigenschappen om voor de klank-en-kleur-wereld toch wel een direct bereiken van de mens mogelijk te maken. Voor de mens betekent het heel vaak dat zijn invloed op deze wereld niet alleen meer gebaseerd kan zijn op de gedachte, op de redenering, op de redelijkheid, maar dat daarnaast ergens het onredelijke moment komt, de geloofsovergave desnoods, in enkele gevallen de sentimentaliteit, die voor hemzelf misschien ergens gênant is, maar die toch pas werkelijk betekenis en inhoud kan geven aan de gedachte, die hij uitzendt naar het hogere.

Voor de werelden van zuiver kleur geldt deze emotionaliteit als hoofdtoon. De rede is hier slechts nog de omkleeding van de emotie geworden. Het geloof, de gevoelswaarde, de niet omschrijfbaar belevingswaarde worden ook door de wereld der kleuren uitgedrukt in woorden, die vaak een redelijke formule nabij komen. Maar er is altijd een hiaat. Er is iets, waardoor de spontaniteit, waarmee men zich a.h.w. in het denkbeeld stort, er pas betekenis aan geeft.

Invloeden, die van uit deze wereld tot de mens komen, kunnen voor sommigen een hoge beleving zijn, terwijl anderen op precies hetzelfde moment er volledig koud onder blijven. De één heeft wel de brug gevonden naar deze emotionaliteit, de ander niet. En daardoor is wat voor de één een openbaring werd, voor de ander een saai, dor en soms onsaamenhangend betoog geworden.

De mens zelf bereikt deze wereld natuurlijk niet meer van uit de rede. Hij kan uitgaan van een willekeurige geloofsstelling. Wij zien hier factoren optreden, die dan soms Scheingestalt worden genoemd. We zien factoren als de tweede werkelijkheid optreden. Kortom, al datgene, wat buiten de norm van het eigen leven ligt. De grootste krachten vinden we eigenlijk in een vorm van geloof; dus het stellen van een goddelijke invloed of werkelijkheid, waardoor inderdaad in die wereld wordt doorgedrongen.

De wereld van kleuren is voor de mens hoofdzakelijk te benaderen van uit het geloof, waarbij voor de mens zelf meestal geldt, dat het geloof door een actie of daad moet worden onderstreept. Voorbeeld: een volkomen intens gebed, geboren uit geloof, zal deze sfeer ongetwijfeld doordringen, maar zal voor de mens pas betekenis krijgen, indien hij dat niet zo op zijn dooie gemak gezeten uitspreekt, maar b.v. erbij knielt.

Het betekent voor u, dat de contacten met de wereld van zuiver licht ergens onredelijk zijn en dat voor u daarom veel van de, verschijnselen daarvan iets miraculeus krijgen, want de resultaten, die u behaalt, zijn niet meer redelijk te overzien. U kunt eraan geloven, maar het geloof zelf is bij de mens nog zover van de dagelijkse werkelijkheid verwijderd, dat de vervulling van het geloof op zich reeds een wonder wordt. Laat ons daarom goed begrijpen, dat wij — naarmate de aarde naar een hogere wereld uitreikt — verder komen te staan van al het verwachte, van alle menselijke wet, van alle menselijke inzichten en overzichten.

Dan blijft ons nog over: de wereld van het witte licht, die ik reeds eerder noemde. De wereld, waarin de Meesters hoofdzakelijk vertoeven. Dit witte licht, vrienden, kent niets meer van hetgeen de mens zich met zijn voorstellingsvermogen kan voorstellen. Er is geen beeld, er is geen klank en er is zelfs niets, wat een menselijke emotie wordt. Er is niets, wat menselijk gevoel inhoudt of een menselijk oordeel mogelijk maakt. Er is voor degeen, die het zo beziet, alleen maar een wit vlak dat verblindt, soms pijn doet en soms rust geeft, naar waarmee weinig kan worden bereikt. De invloed van uit die wereld is dan ook vooral een proberen om de mens zelf te wekken. De vorm, die eraan wordt gegeven, is nog minder belangrijk dan de verpakking van een of ander product op uw wereld. Het is alleen maar de manier, waarop het wordt aangeboden en verder niets. De achtergrond is ook niet redelijk, het is niet alleen gevoel, het is een poging om de mens zelf wakker te maken en in hem een niveau te beroeren, dat boven zijn bewustzijn ligt. Het eigenaardige is dan ook, dat van uit deze hoge krachten het bovenbewustzijn van de mens (het gemiddeld of het gezamenlijk bewustzijn van de mens) sterker wordt bereikt dan het persoonlijk bewustzijn van de eenling.

De Meesters blijken verder in staat om degeen, die in zich hoger gaat, ergens toch een begrip te geven. En voor die mens wordt dat begrip dan weer de onredelijke omzetting van een gevoelswaarde, een denkwijze, een leefwijze, een noodzaak, in een daad, al is het maar pinda's eten. Ik neem maar weer een belachelijk voorbeeld. Toch kan dat de uitwerking zijn .

Wanneer de mens tot de Meester wil gaan, komt hij te staan voor de onmogelijkheid om hem waarlijk te bereiken. Elk vormbewustzijn dat hij zich van die Meesters schept, behoort tot een lagere wereld. Een zich geheel vrijmaken (de contemplatie) is dan ook wel de meest geslaagde methode. Door de contemplatie sluit de mens zich van zijn eigen wereld af en komt hij onder de invloed van de hogere wereld, die hem dan — tot zijn innerlijk sprekend — misschien kan verheffen en antwoord kan geven op zijn vragen en problemen.

Zou de mens daartoe niet kunnen overgaan, dan blijft er voor hem alleen het werken over met — ik zou haast zeggen — het simulacrum. Wij kunnen ons voorstellen, dat wij door een lage trilling aan te slaan een hoge trilling doen meeklinken door de wet der harmonischen. Wij moeten ons dan afvragen: Wat is voor deze sfeer der Meesters de harmonische factor, die er op aarde bestaat? En dan blijkt, dat vooral onzelfzuchtigheid hiervan groot belang is. De mens nl., die tot een zelfverloochening komt, ontkent iets van zijn eigen werkelijkheid en komt

daarbij met een werkelijkheid in contact, die groter is dan de zijne en meer omvattend dan de gehele menselijke. Zelfverloochening, maar ook begrippen als naastenliefde spelen een heel grote rol. Handelingen van naastenliefde, van zelfverloochening, maar ook van een zelfverwerkelijking in kosmische zin, die niet is gebonden aan een zuiver persoonlijke verwerkelijking, zijn de beste middelen voor de mens om door te dringen tot deze sfeer van licht, waarin de Meesters plegen te vertoeven. Soms liggen deze werelden ver van u af, soms zijn ze dichtbij; d.w.z. dat ze voor u soms gemakkelijker te bereiken zijn, soms moeilijker.

Zoals u waarschijnlijk al hebt begrepen, is dit een tijd waarin de wereld van de Meesters dichterbij de mensen ligt dan normaal. Er is gemakkelijker een weerklank te vinden. Toch zal het altijd de kwestie blijven van menselijk ervaren en van bewustzijn, dat niet méér is dan de vijver, waarin zich de hemel van de hoge krachten spiegelt. Laten wij voorlopig genoegen nemen met dat spiegelbeeld. Wij zullen zelf moeten groeien tot de aanvaarding van dat schijnbaar kleurloze licht. Dat licht, dat alleen nog naar verblindt; om daarin levend als mens of als geest voor het eerst de grote werkelijkheid te zien, zonder grenzen of beperkingen.

U ziet dus, dat die grote werkelijkheid, waarin wij ons moeten aanpassen, van alles en nog wat omsluit. Ze omsluit de gebieden van leven en dood, maar ook de verhouding tussen de stof en de verschillende geestelijke sferen. Wij moeten ons nooit laten misleiden door ons alleen maar te richten op één bepaald terrein. Zoals je bent (mens of geest in je eigen sfeer of wereld) moet je proberen van uit jezelf zuiver de contacten te leggen met het hogere, maar ook om die op je eigen manier in je wereld uit te drukken. Alleen zo pas je je aan de grote werkelijkheid aan. Want je bestaan in de materie of in een bepaalde sfeer is ook een bestaan in een concreet deel van die werkelijkheid. En alleen door in dat deel, waarvan wij ons bewust zijn, concreet te leven, te handelen en te denken, kunnen wij in de grote werkelijkheid harmonisch zijn met al datgene, wat noodzakelijk is.

Harmonie wordt in het komende jaar voor u één van de meest belangrijke factoren. Een contact en harmonie met de Meesters zijn voor u in de komende tijd op zijn minst genomen zeer begerenswaard. Besef, dat u dat nooit bereikt door uzelf te ontkennen in een negatieve zin. Slechts door uzelf te verloochenen, zonder daarmee uw eigen wezen of zijn te ontkennen, slechts door een harmonie te zoeken, die ook voor u kenbaar bestaat en niet alleen abstracte harmonieën te huldigen, die nooit op aarde worden gemanifesteerd of die in uw sfeer niet mogelijk zijn, zult u deel kunnen hebben aan de grote werkelijkheid.

KARMA IN DEZE TIJD

Wanneer de mensen het woord "karma" gebruiken, begrijpen ze over het algemeen niet goed wat ze zeggen. Ze zien karma als de voortzetting van oorzaak-en-gevolg door alle tijden. En dat is nog niet zo dwaas. Maar ze vergeten daarbij, dat ze dus de hele dag bezig zijn hun karma ook voor dit leven in elkaar te zetten. Wat je nu doet, bepaalt wat je morgen bent of ervaart. En wat je in het verleden hebt gedaan, heeft je tot de persoon gemaakt, die je nu bent met je problemen en mogelijkheden. Zo kunnen we dus m.i. karma het best noemen: het proces van vorming, waardoor de mens zich in bepaalde situaties plaatst en bepaalde mogelijkheden schept.

Het lijkt mij wat overdreven om — zoals sommigen doen — hun onaangenaamheden in het hedendaags bestaan te wijten aan de tijd, dat zij als priester van Athos misschien hebben getrapd op de teen van een priesteres van Ithos. Dat is natuurlijk een wat overdreven en primitieve versie.

Stellen wij echter, dat karma steeds de gevormde persoonlijkheid is plus de dankzij deze vorming gedane keuze in het hedendaags bestaan, dan blijken de invloeden die van uit de kosmos optreden op dat karma een grote invloed te hebben.

Het is geloof ik wel interessant ons eerst eens af te vragen: Hoe zit dat dan eigenlijk met karma? Wel, wanneer je een daad stelt en je ondergaat de gevolgen van die daad, dan

ontstaat daaruit het bewustzijn, een ervaring. Deze ervaringen bepalen alle tezamen je reacties op de wereld rond je; en dus de keuze, die je zult doen uit de vele mogelijkheden, die voor je liggen. Wanneer nu die mogelijkheden intenser en sterker worden dan normaal — hetzij in alle richtingen, hetzij in een enkele — dan zal degen, die door zijn bewustzijn deze versterkte werkingen kiest, op zijn pad daaruit een vergroot bewustzijn verwerven, omdat immers de gevolgen meer ogenblikkelijk en scherper zijn dan anders. Je zou dus kunnen zeggen, dat iemand, die rechtlijnig zijn karma volgt (of anders gezegd: bij wie de oorzaak-en-gevolg-werking geen afwijkingen kent), door de directe vrije wil in deze dagen dankzij de invloeden die optreden sneller op zijn weg vooruitkomt en daarbij de mogelijkheid heeft zijn eigen oorzaak-en-gevolg-lijn zuiverder te overzien.

Maar er is nog een tweede factor bij. Wanneer ik in staat ben mijn eigen leven en al wat ermee samenhangt een beetje beter te overzien, dan komt er ook een ogenblik waarop ik begrijp dat iets uit b.v. het verleden in dit leven of misschien zelfs in een vorig leven, als je zover komt dat je je dat misschien herinnert, niet juist was. Je ziet: Ik heb in het verleden iets verkeerd gedaan. En je staat dan voor de grote moeilijkheid om daarmee voor jezelf eerst eens in het reine te komen. Want je bent over het algemeen geneigd om alles, wat je in het verleden hebt gedaan — goed of verkeerd — altijd goed te praten. Maar doe je dat niet meer, dan zul je zeggen: Ik heb dus zo en zo verkeerd gehandeld.

Nu kun je niet zeggen: Ik ga dat verleden ogenblikkelijk in orde maken. Dat is natuurlijk kolder. Dat zou alleen mogelijk zijn voor een entiteit, die zich buiten de tijd weet te plaatsen. Maar voor iemand, die in de tijd staat, is het wel mogelijk te zeggen: Dan zou ik dus niet mijn huidige instelling moeten kennen, maar ik zou zo en zo moeten denken en streven. Dat is een belangrijk punt! Want op het ogenblik, dat ik beseft dat in het verleden mijn streven onjuist was, dat mijn handelen verkeerd was en mijn motieven dus niet juist waren, kan ik trachten deze in het heden te wijzigen. Ik heb dan niet meer een rechtlijnige oorzaak-en-gevolg-werking, maar een afwijking; en wel in de richting van een juister verleden.

De mens, die aan karma gelooft, zal misschien hier stellen, dat men op die manier het verleden uitboet. In feite verplaatst men zich; want de lijnen van oorzaak-en-gevolg kunnen we ons van uit menselijk standpunt allemaal wel als recht voorstellen. Een heel stel rechte lijnen naast elkaar. Wanneer ik echter beseft, dat deze lijn niet juist was, kan ik door mijn instelling te wijzigen gaan handelen, denken en reageren, alsof mijn verleden een andere geweest ware. Let wel, geweest ware! Van uit de menselijke werkelijkheid is er niets veranderd. Innerlijk echter wel. Want op het ogenblik, dat ik dit streven bereik, is wat men mijn karma noemt uit het verleden afgewerkt. Dat gaat verder. Maar ik heb een sprong gemaakt. Ik zit op een lijn ernaast. Voor mij geldt a.h.w. een ander verleden.

Mijn hele bewustzijn kan zich zo in zeer korte tijd volledig wijzigen. Mijn eigen instelling tegenover de wereld kan zich in wat voor de mens toch een korte periode is (van een jaar, anderhalf jaar) zozeer wijzigen, dat geen enkele oorzaak-en-gevolg-werking, die normaal de mijne zou moeten zijn, mij nog treft; het gaat aan mij voorbij. Daarvoor in de plaats krijg ik natuurlijk andere gevolgen en andere invloeden. Maar die zijn harmonischer met mijn hedendaags beseft.

Zo kan een ieder door zich steeds weer te realiseren: wat is er eigenlijk verkeerd in de richting die ik nu volg en waarom?, zich verplaatsen in een andere oorzaak-en-gevolg-verhouding. Hij kan stap voor stap verdergaan, totdat hij een lijn vindt, die voor deze mens volledig juist is, omdat alles, wat hem uit het verleden stuwt en alles, wat er in de toekomst als mogelijkheid ligt, voor die mens juist is en aanvaardbaar; niet meer iets van strijd, maar van een volledige beaming a.h.w. van uit eigen wezen.

Zo kun je dus langzaam maar zeker ontkomen aan dat, wat de mensen karma noemen of zelfs oorzaak-en-gevolg. Je kunt vrij worden van de dwang van een verleden, van een onjuiste situatie in het bewustzijn en je kunt daarvoor de harmonische weg vinden, die de juiste is.

Prettig is zo'n wijziging meestal niet. Het houdt voor de mens nogal wat consequenties in, want hij zal veel van wat hij tot nu toe heeft gedaan en gedacht terzijde moeten leggen. Het is

niet juist en dus moet je er afstand van doen. Het is soms nog moeilijker dan — naar men mij tegenwoordig nogal eens verklaart — het afleren van roken schijnt te zijn.

Nu moet u daarbij nog iets anders bekijken. Want we vertellen dit nu wel zo eenvoudigweg, maar wat wij dus in feite moeten doen is niet — zoals men gewoonlijk denkt — de oorzaak-en-gevolg-werkingen Maar afwerken, zoals ze voor ons liggen: Neen. Wij moeten een richting zoeken, die oorzaak-en-gevolg a.h.w. buiten beschouwing laat, maar ons voert naar de toestand van de grootst mogelijke innerlijke harmonie. Daarmee en daarmee alleen ontkom je aan dat onaangename en meestal onbekende verleden, dat je schijnt te achtervolgen en vind je een toekomst, die reeds in het heden openbaar is.

Een tijd als de huidige, met al zijn kosmische invloeden, zijn Meesters, de nu niet meer op aarde zijnde Wereldleraar met zijn nieuwe leer en al wat erbij hoort, geeft de mens natuurlijk vaak een extra impuls. Want zolang die oorzaak-en-gevolg-werking geleidelijk is en zonder horten en stoten zich afwikkelt, ben je geneigd er genoeg mee te nemen. Maar wanneer de werkingen zo fel en zo snel worden, dat je er steeds mee wordt geconfronteerd, dan wordt de onrust groter. Je gaat erkennen dat er dingen zijn, die niet passen of die niet juist zijn. Je gaat inzien dat andere dingen, die je een hele tijd alleen nog maar als een denkbeeld hebt gehanteerd, nu noodzakelijkerwijze eindelijk eens moeten worden omgezet in wat anders. Je gaat kort en goed door de versnelling van de oorzaak-en-gevolg-werking inzien dat de weg, die je volgt, niet juist is en daardoor kun je je gaan verplaatsen.

Wanneer er levenskracht komt of gouden licht, dan is dat heel mooi. Maar je krijgt een energie, die je anders niet bezit. En het inzicht, dat je hebt verworven, kun je dus gemakkelijker in de praktijk omzetten. Je hebt meer moed om te leven en je kunt dus gemakkelijker afstand doen van dingen uit het verleden, die eigenlijk niet juist zijn en waarvan je je niet weet los te maken.

Wanneer de gedachtenwerkingen worden versterkt, word je ook sterker geconfronteerd met je eigen gedachtenwereld; en je ziet dat deze niet in harmonie is met je werkelijkheid. Je ziet eigenlijk de tweeslachtigheid van je eigen wezen in. Je voelt je vaak gedrongen om een klein beetje meer de juiste richting uit te gaan. En daarom kan worden gezegd, dat in deze tijd het karma voor veel mensen tot een beheersbare factor gaat worden. Het is niet een soort loterij, waarbij volmaakte vrede en eeuwige matigheid worden uitgeleefd voor 1 op de 100.000 die streven. Neen, het is absoluut een zekerheid.

Er zijn invloeden, die je met jezelf confronteren. Je weet steeds meer, waarom je met jezelf en misschien ook met de wereld niet tevreden bent. Wanneer je voldoende bewustzijn bezit om de oplossing daarvan niet alleen buiten jezelf maar ook in en van uit jezelf te zoeken, dan neem je die stap in een nieuwe richting. Dan maak je je vrij. Ten slotte is toch ons aller doel om los te komen van die vervelende oorzaak-en-gevolg kwestie. Per slot van rekening, als wij moeten geloven dat het waar is wat ze ons vertellen, dan is de consumptie van één appel nu nog de oorzaak van veel zweet des aanschijns. En dat zweet des aanschijns is niet aangenaam. We kunnen de appel misschien niet ongedaan maken, maar we kunnen misschien onze eigen houding tegenover God een andere maken dan die volgens de legende, geweest zou zijn.

Ik geloof dan ook, dat de mogelijkheden om harmonie te bereiken, zelfs net het toenemen van de spanningen op deze wereld, groter wordt en niet kleiner. Jat het toenemen van de krachten, waardoor mensheid en wereld worden beroerd en soms ook in oproer worden gebracht, zal bevorderen dat men eindelijk het oude eens prijsgeeft voor het innerlijk reeds lang als juist of meer begerenswaard beseft.

En zo komt het ogenblik, dat de mens niet meer karma- of oorzaak-en-gevolg-gebonden is, maar — levend van uit zijn bewustzijn van een werkelijk bestaan dat eeuwig en onveranderlijk is — in de verschillende mogelijkheden van oorzaak-en-gevolg voor zichzelf steeds weer die ervaring schept, welke zijn wezen groter, harmonischer en sterker maakt.

Sommigen zullen het betreuren dat hun hierdoor de uitvlucht van een "ik kon niet anders, het is mijn karma" wordt ontnomen. Want mijn ervaring van de mensheid is, dat zij het ingaan tegen beter weten of tegen het gevoel van juistheid meestal verklaart met te zeggen, dat ze

máár zwakke en zondige mensen zijn (dat dank je de duvel, ze willen het veel te graag!), of dat ze hun karma nu eenmaal moeten vervullen; en ook dat is dan een heel aangenaam iets, want daardoor kunnen ze de last, de verantwoordelijkheid van zich afschuiven.

Neen, je kunt meester zijn van oorzaak-en-gevolg en van je noodlot. En die meesterschap berust — en dat zal deze tijd eens te meer aan velen duidelijk doen blijken — op de innerlijke harmonie, de innerlijke besluitvaardigheid, de innerlijke zekerheid, die je voor jezelf schept.

Het is goed om zo nu en dan te spelen als kinderen, dat geef ik toe. Maar zelfs in het spel heeft een kind vaak een doel. Het heeft een zekere opzet, al is het maar een zelfuitdrukking of een zelfverwerkelijking. Wanneer de mensen onder de invloeden van deze tijd diezelfde behoefte vinden, dan vinden ze tenslotte de ware heerschappij, waartoe zij geroepen zijn. Want naar mijn opinie is geen wezen dat mens wordt mens om door het noodlot te worden gedreven, maar wordt men juist mens om — zij het met moeite, soms door schade en schande — meester te worden over het noodlot; en zo de innerlijke mogelijkheid tot beheersing, tot het scheppen, tot het dragen van de werkelijke verantwoordelijkheid voor het "ik" en voor de wereld werkelijk te maken.

Zo wil ik deze korte verhandeling besluiten met de opmerking, dat zeker de dagen die komen en de jaren die komen misschien in uw ogen belangrijk zullen zijn voor de bewustwording van velen. Want zodra de mens zijn gedachten aan onmacht en noodlotsgebondenheid overboord gaat zetten en daarvoor in de plaats het besef krijgt, dat hij eigen leven, werken en lot geestelijk en stoffelijk in de hand heeft, kan de wereld beter worden, de geest vrijer en — naar ik geloof — de onbekende scheppende Kracht voor ons allen een meer concrete, een duidelijker voelbare en hanteerbare factor in ons aller leven.

GRENZEN

De mens stelt een grens tussen de jaren. Hij telt de minuten, die er nog resten af. En terwijl hij met zijn denken de oude tijd in het graf duwt, beleeft hij reeds het nieuwe jaar. Een belangrijk jaar, een schrikkeljaar. Maar wat hij vergeet, is dat hij zelf die grenzen stelt. De tijd vreet verder aan het leven. En het streven van gisteren zal morgen voortbestaan. De tijd staat niet stil. De lucht staat niet stil en de aarde leeft voort. De zon draait verder en de mens moordt en redt, zoals gebruikelijk.

Je kunt als mens geen grenzen stellen in tijd en ook niet t.a.v. eeuwigheid of leven. Je bent deel van het Al. En wat er ook gebeurt en wat er ook zal komen of is geweest — of je angstig bent of onbevreesd — je wordt steeds één met alle tijd, met alle gebeuren, met alle werkelijkheid; en je kunt aan het ware bestaan door het stellen van je eigen grenzen nooit en te nimmer nog ontkomen.

O, ik weet het wel,
ik spreek op 't ogenblik een nieuwjaarsfilosofie
als een soort Thomasvaer met juist verloren Pieternel.
Maar laat ons toch dit goed verstaan:
De grenzen dragen de mensen aan.
En vele wetten zijn door mensen zelf — wie weet waarom
aan mensen en het "ik" gesteld.

Er is geen kosmisch groot geweld,
dat jaar van jaar zal scheiden
of menselijk zijn van menselijk zijn
of zelfs maar menselijke vreugde en menselijk lijden
verschillend maakt in het bestaan.
Één is ons leven, één de werkelijkheid;
en elke grens door ons gesteld is waan.

Speel met de grenzen, mensen, als 't een spel blijft
en ook als spel begrepen en beseft.
Het spel van grenzen is zo onbelangrijk,
als t "ik" zich tot de werkelijkheid verheft.
Maar wee hun, die de werkelijkheid verwerpen
ommentwille van de waardigheid van door hen zelf geschapen grenzen:

De kracht sprak tot de wereld.
De Kracht daalt tot de aarde neer.
En telkenmale weer zal Kracht tot aarde spreken.
En mensen, die 't verstaan,
zij zullen als gedragen door de krachten
tot nieuwer weten gaan,
tot nieuw besef en nieuwe daden.
Zij zullen dat verwerven,
wat anderen genade noemen, een verlossing, een geschenk.
Maar zij, die niet de krachten achten maar slechts zichzelf
en slechts verbeteren verder eigen wegen willen gaan,
voor hen wordt elke kracht, die tot de aarde komt een gesel,
die steeds feller hen zal slaan,
totdat zij bevend vol van angst en pijn de hemel het onrecht klagen
en om de reden van dit al, ja, om het loon voor al gedragen lijden vragen.

Neen. kracht is kracht. En kracht komt voort uit eeuwigheid. En als de kracht dan spreekt in
golf op golf in deze tijd, weet dan jezelf uit deze kracht in waarheid te hervinden. Dan pas,
vrienden, herken je de werkelijkheid en vind je het vrije, harmonische pad, dat tot begrip en
kracht leidt en zelfs het ingaan in het nu nog onbegrepen niet-"ik"-zijn, het zijn der
eeuwigheid, omvat.